

El Galzeran és comestible. Els brots tendres, que apareixen per la primavera, poden menjar-se com els espinacs.

El rizoma del Galzeran es prepara en forma de tisana que, beguda dos cops al dia lluny dels àpats principals serveix per a guarir les malalties renals. Forma part de l'anomenat "Xarop de les cinc arrels", que fins fa ben poc s'emprava com aperitiu i com a ciurètic. (Les altres arrels que formen aquest xarop són: esparraguera, api, - fonoll i julivert).

El fort contrast entre la verdor de les fulles i el vermell dels fruits és el que ha fet que aquestes plantes siguin tan apreciades com a plantes ornamentals.

En trobar-se'n a tots els nostres boscos i que la seva fructificació s'escaigui - als voltants de Nadal ha estès el seu ús en aquestes diades on l'alegria natural - d'aquestes plantes és un digne complement de l'alegria i de la joia que ens envolta per tot arreu.

Arbúcies, desembre de 1980

GERMÀN ALVAREZ
Catedràtic de Ciències Naturals.

HISTÒRIES DE BARBERIA

(1er.)

Han passat una munió d'anys: Quan encara no estàvem mecanitzats i ningú podia ni tan sols somniar que en el transcurs de la vida podríem afaitar-nos amb màquina elèctrica, la gent acudia a les barberies, com a mínim setmanalment, on els aprenents de barber, en aquella època, degudament proveïts de brotxa, tassa, sabó i aigua els remullaven perquè després de ben estovat el pel els barbers poguessin afaitar-los més còmodament.

Com és natural en aquells temps passats la gent vivia més persimoniosament, amb més calma i el que avui tot és pressa, aleshores quedava a segon terme, no s'estava acostumat com ara a anar contra rellotge, com vulgarment és diu, això vol dir que hi havia molts clients que es passaven satisfactòriament molt de temps dintre les barberies, donant ocasió que mentre s'esperaven que els toqués el torn, era pròdig a sentir molts comentaris i les converses fluïen a flor de llavi, algunes certes, altres exagerades, hi havia comentaristes de tots colors i per tots els gustos; amb quelcom s'havia de passar l'estona.

Recordo com si fos ara, en una barberia del carrer del Vern, ja desapareguda, hi havia un client molt original que le plaïa en gran manera portar la veu cantant, per cert molt bona persona, però un xic exagerat amb les seves converses, tant és així que s'esperava sempre la seva arribada amb mostres de gran expectació, esperant tothom ansiosament que encetés el comentari acostumat de cada dissabte.

En un d'aquests, explicà molt seriosament, que una vegada el contractaren per abatre les nous d'una noguera, i afegia: "Mireu si n'era de grossa que hi vaig tenir feina una pila de dies. Com és natural, al cap de la primera setmana vaig anar a cobrar a casa del propietari, on ens hi trobarem al mateix temps sis jornalers més. Mentre esperàvem tots set que ens cridessin per anar a cobrar, entre nosaltres férem el comentari d'on havia treballat cada un, mireu el que són les coses, va donar-se la coincidència que tots set havíem estat a abatre la mateixa noguera durant aquella setmana i el curiós del cas és que cap s'havia vist l'un a l'altre".

Tanmateix trobareu una explicació un xic exagerada, però puc ben assegurar que així mateix li vàrem sentir a contar i així mateix ho escric.

No tinc cap dubte que el pensament que tindreu quan haureu llegit aquestes ratlles d'aquesta història tan original, serà el mateix que vàrem tenir els que ho sentirem a contar. Francament, durant tots els temps es troben persones que són formidables amb la seva imaginació.

JOSEP GUÀRDIA